

stionslove som Regel ikke ville blive vedtagne i Fremtiden.

Den foreliggende Sag har imidlertid givet Udvalget Anledning til Forhandling om, hvorvidt den nu brugelige Form for Indberetningerne om de Kontorholdsudgifter Embedsmændene i Maret's Løb have haft, giver nogen videre Garanti for, at Indberetningerne ere rigtige. Gjennem Korrespondance med Finansministeren har man erholdt oplyst, at noget egentligt Tilsyn i den Retning ikke foregaar, men at Indberetningen „naar den ikke giver Anledning til Tvivl om dens Rigtighed“ henlægges for senere at afgive Materiale ved Udarbejdelsen af det næste Kontorholdslovforslag. Saa vidt vides, har det ogsaa været Praxis i de Udvalg, som have været nedsat angaaende Kontorholdslovene, ikke uden videre at bygge paa disse Indberetninger, men kun at bruge dem, som et Slags Skjøn over, hvad vedkommende Embedsmand mener at være et passende Bederlag for hans Kontorforretningers Udførelse.

Denne Opfattelse, hvis Rigtighed er bleven bekræftet ved paalidelige Oplysninger, som ad anden Veie ere tilgaaede flere af Udvalgets Medlemmer, og som gaa ud paa, at visse Embedsmænd ved at opgive større Kontorholdsudgifter end de i Virkeligheden have haft, har skaffet sig en uberettiget Extraintægt, deltes ogsaa af det Udvalg, som i forrige Samling behandlede Lovforslaget om Kontorholdsgodtgjørelse ved Postvæsenet. Og dette bevirkede, at der i denne Lov blev indført en Bestemmelse om, at der for de væsentligste Kontorholdsudgifter af vedkommende Postmester vil være at afslægge dokumenteret Regnskab.

Udvalget ser derfor ikke rettere, end at den hidtil brugte Form for Kontorholdsindberetningerne lader vid Spillerum for Besvigelser. Nogen egentlig Kontrol føres ikke, og Misligheder ville kunne foregaa uden særlig Udagt til at blive opdagede. Og naar saa dertil kommer, at den Embedsmand, som er

faa uheldig, at hans Besvigelser komme for Dagens Lyg, enten slipper med en Advarsel, eller i værste Fald, hvis han affædiges fra sit Embede, faar dette Tab erstattet med en rigelig Pension, tør man næppe vente, at dette beklagelige Forhold kan forbedres uden gennem nye Foranstaltninger.

For Postvæsenets Vedkommende er der som sagt sket en Forbedring gennem den i For vedtagne Lov, og for Soldvæsenets Vedkommende har Finansministeren under de Forhandlinger, som Udvalget har ført med ham, udstedt et Circulære (Bilag 3) hvorefter Indberetningerne om Kontorholdsudgifterne til Kontorarbejderne ville være at bilægge med disse's Kvittering. Men med al Anerkjendelse af disse Fremskridt tror Udvalget dog ikke, de ville virke fuldt betryggende, og dertil kommer, at for Embedsmændene under Justitsministeren er der ikke truffet nye Foranstaltninger, skjøndt saadanne formentlig ogsaa kunne tiltrænges. Udvalget tror derfor, at man bør gaa videre i den antydede Retning, og at dette bedst lader sig gjøre ved at faae vedtaget et Tillæg til Loven af 26de Marts 1870 om Embeds- og Bestillingsmænds Lønningsforhold m. m.

Om en saadan Lov og dens mulige Indhold er der ført Forhandling med Finansministeren og Udvalget har som Grundlag for Forhandlingerne tilskillet Ministeren et Forslag i den Retning (Bilag 1). Ministerens Svar (Bilag 2) gaar ud paa, at Sagen vil blive tagen under Overveielse af vedkommende Ministre, og forhaabentlig vil Resultatet af Overveielserne blive et Lovforslags Forelæggelse.

Som det vil ses af det omstaaende Udskift til en saadan Lov, gaar Udvalget ud fra, at dette, at en Embedsmand forskaffer sig en uberettiget Indtægt ved at indgive bitterlig urigtig Indberetning om sine Kontorholdsudgifter, bør anses for en Forbrudelse og straffes ikke alene med Embedsfortabelse, men ogsaa med anden Straf. Man mener, at derigjennem vilde naaes den største Garanti for, at den Slags Misligheder ophører.